

...σε μετάνοια;

Η ακόλουθη διήγησις που

προέρχεται μάλλον από κάποια λιγότερο γνωστή παραλλαγή της συστηματικής συλλογής του Γεροντικού* σκοπό έχει να διδάξη πόσο μεγάλη είναι η φι-λανθρωπία του Θεού και ότι κανένας αμαρτωλός δεν πρέπει να απελπίζεται, ακόμη κι αν νομίζει ότι έχει γίνει όμοιος στην αμαρτία με τον διάβολο.

Κάποιος άγιος γέρον-τας, μεγάλος και διο-ρατικός, έχοντας νική-σει και ξεπεράσει ό-λους τους πειρασμούς των δαιμόνων, είχε λά-βει το χάρισμα να βλέπη οφθαλμοφανώς το πώς επιδρούν στην ζωή των ανθρώπων οι άγγελοι και οι δαίμονες· πώς δηλ. ο καθέ-νας από την πλευρά του αγωνίζονται για την ψυχές των ανθρώπων. Ήταν δε τόσο μεγάλος και υψηλός στην αρετή, που τα ακάθαρτα πνεύματα τον υπολόγιζαν πολύ και συστέλλονταν μπροστά του. Πολλές φορές τα κορόιδευε και τα ύβριζε θυμίζον-τας τους την πτώσι τους από τους ουρα-νούς και την αιώνια κόλασι του πυρός που τα περιμένει. Οι δαίμονες λοιπόν μιλούσαν με θαυμασμό για τον μεγάλο γέ-ροντα κι έλεγαν ότι κανένας να μη τολμήση στο εξής να παλέψη μαζί του ή έστω και να τον πλησίαση, μη τυχόν και πληγωθή από τον γέροντα, διότι έχει ανέλθει σε μεγάλο πλούτο απάθειας και έχει τύχει της θεώσεως με την χάρι του Παναγίου Πνεύ-ματος.

Ενώ λοιπόν έτσι είχαν τα πράγματα, κάποιος δαίμονας ρωτά έναν σύντροφο του:

— Αδελφέ Ζερέφερ (διότι αυτό ήταν το όνομα εκείνου του δαίμονος), αν κάποιος από εμάς μεταμεληθή, τον δέχεται ο Θεός σε μετάνοια; Ναι ή όχι; Και ποιος άραγε να το γνωρίζει αυτό;

Και αποκρίθηκε ο Ζερέφερ:

Θέλεις να πάω στον μεγάλο γέροντα που δεν μας φοβάται, να τον ρωτήσω τάχα σχετικά μ' αυτό και να τον δοκιμάσω;

Πήγαινε, αλλά πρόσεχε πολύ, γιατί ο γέροντας είναι διορατικός και θα καταλάβει ότι πηγαίνεις με δόλο και δεν θα πεισθή να ρωτήσει τον Θεό. Αλλά πήγαινε και ή τα καταφέρνεις ή απλώς δοκιμάζεις και φεύγεις.

Πήγε λοιπόν τότε ο Ζερέφερ σ' εκείνον τον μεγάλο γέροντα και αφού πήρε σχήμα ανθρώπου, θρηνούσε και οδυρόταν μπροστά στον γέροντα. Ο Θεός δε θέλοντας να δείξει ότι δεν αποστρέφεται κανέναν που να έχει μετανοήσει, αλλά δέχεται όλους ό-σους προστρέχουν σ' Αυτόν, δεν αποκάλυ-ψε στον γέροντα τα σχετικά με τον δόλιο δράκοντα. Έτσι εκείνος τον έβλεπε σαν άνθρωπο και τίποτε περισσότερο. Γι' αυτό και τον ρώτησε:

Για ποιο λόγο κλαις, άνθρωπε, και θρηνείς από τα κατάβαθα της καρδιάς σου, ραγίζοντας έτσι με τα δάκρυα σου και την καρδιά μου;

Εγώ, πάτερ άγιε, δεν είμαι άνθρω-πος, αλλά, όπως μου φαίνεται, διάβολος πονηρός, λόγω του πλήθους των εγκλημά-των μου.

— Και τι θέλεις να κάνω για σένα, αδελφέ; (Διότι νόμιζε ότι από μεγάλη ταπείνωσι αυτοαπεκαλείτο δαίμων ο άνθρωπος, αφού ο Θεός δεν του είχε φανερώσει ακό-μη τι συνέβαινε στην πραγματικότητα).

Τίποτε περισσότερο δεν σου ζητώ, άνθρωπε του Θεού, παρά να παρακάλεσης πολύ τον Κύριο και Θεό σου να σου φανέρωση αν δέχεται τον διάβολο σε μετάνοια. Διότι αν δέχεται εκείνον, τότε θα δεχθή κι εμένα που δεν υστερώ σε τίποτε από λόγου του.

Να κάνω όπως θέλεις. Για την ώρα ό-μως πήγαινε σήμερα σπίτι σου κι έλα αύριο εδώ να σου πω το θέλημα του Θεού.

Και σαν έγινε αυτό, άπλωσε τα χέρια ο γέροντας εκείνο το βράδυ και παρακάλεσε τον φιλόανθρωπο Θεό να του φανέρωση αν δέχεται τον διάβολο σε μετάνοια. Κι αμέ-σως του παρουσιάστηκε άγγελος Κυρίου, φωτεινός σαν αστραπή, και του λέει:

Τάδε λέγει Κύριος ο Θεός σου: «Γιατί με παρακαλείς για χάρι του δαίμονα; Και γιατί ήρθε αυτός δολίως να σε πειράξει;»

Και πώς ο Κύριος δεν μου αποκάλυ-ψε την περίπτωση, αποκρίθηκε ο γέροντας, αλλά μου την απέκρυψε, ώστε να μη την αντιληφθώ;

Μη λυπηθείς γι' αυτό το πράγμα. Διό-τι πρόκειται για κάποια θαυμαστή οικονο-μία του Θεού προς ωφέλειαν των αμαρτω-λών, ώστε να μην απελπίζονται. Διότι κα-νέναν από εκείνους που προσέρχονται σ' Αυτόν δεν τον αποστρέφεται ο υπεράγαθος Θεός, ακόμη κι αν αυτός είναι ο ίδιος ο Σατανάς και διάβολος. Επίσης γίνεται αυτό για να φανή η σκληρότης και απόγνωσης των δαιμόνων. Όταν λοιπόν έλθη, μη τον σκανδαλίσης απ' την αρχή, αλλά πες του τα εξής: «Για να καταλάβης ότι ο Θεός είναι φιλόανθρωπος και κανένα από όσους προστρέχουν σ' Αυτόν δεν τον απο-στρέφεται, ακόμη κι αν αυτός είναι δαίμων και διάβολος, υποσχέθηκε και σένα να σε δεχθή, εάν βέβαια φύλαξης αυτά που σε προστάζει». Και τότε θα σου πη: «Ποια εί-ναι αυτά;» Κι εσύ να του πης: «Ο Κύριος και Θεός γνωρίζει πολύ καλά ποιος είσαι και από πού ήρθες, για να Τον δοκιμάσης. Διότι εσύ είσαι το αρχαίο κακό, που από την υπερηφάνεια σου δεν έχεις μάθει να γί-νεσαι καινούργιο καλό. Πώς λοιπόν θα μπόρεσης να ταπεινωθείς και να βρης έλεος με την μετάνοια; Για να μην έχης όμως πρόφασι απολογίας ενώπιον Του κατά τη ημέρα της κρίσεως ότι δήθεν ήθελες να μετανοήσης κι ο Θεός δεν σε δέχθηκε, πρόσε-χε στα λόγια μου, πώς πρέπει ν' αρχίσης τη σωτηρία σου. Ο Κύριος είπε να καθήσης επί τρία χρόνια σε ένα τόπο ακίνητος και στραμμένος μέρα-νύχτα προς ανατο-λάς και να φωνάζης εκατό φορές με δυ-νατή φωνή: Ο Θεός, ελέησόν με το αρχαίον κακόν και πάλι άλλες εκατό φορές με δυνατή φωνή: Ο Θεός, ελέησόν με το βδελύγμα της ερημώσεως και πάλι άλλες τό-σες Ο Θεός, ελέησόν με την εσκοτισμένην απάτην. Αυτά να τα φωνάζης αδιάκοπα, γιατί δεν έχεις σώμα για να κουρασθείς και να λιποψυχήσης. Όταν δε τα κάνης αυτά με ταπείνωση, τότε θα επανέλθης στην αρ-χαία τάξι και θα συγκαταριθμηθείς με τους αγγέλους του Θεού». Αν λοιπόν συμφωνήση μαζί σου να τα κάνη αυτά, δέξου τον σε μετάνοια. Αλλά γνωρίζω καλά ότι το αρ-χαίο κακό δεν γίνεται καινούργιο καλό. Γράψε όμως αυτά που θα συμβούν, για να σώζονται μέχρι των εσχάτων ημερών, ώστε να μη απελπίζονται όσοι θέλουν να μετα-νοήσουν. Διότι αυτή η διήγησις θα συντέ-λεση πάρα πολύ στο να πληροφορηθούν οι άνθρωποι ότι είναι εύκολο να μην απελπί-ζονται για την σωτηρία τους.

Αυτά είπε ο Άγγελος και ανέβηκε στους ουρανούς. Την άλλη μέρα πρωί-πρωί ήρθε ο δαίμων και άρχισε από μακριά να θρηνή υποκριτικά και να χαιρετά τον γέροντα. Ο γέροντας από την αρχή δεν ξεσκέπασε την μηχανορραφία του, μόνο έλεγε από μέσα του: «Κακώς ήρθες κλέφτη, διάβوله, σκορ-πιέ, αρχαίο κακό, το ιοβόλο φίδι το παμ-πόνηρο». Έπειτα του λέει:

— Γνώριζε ότι παρεκάλεσα τον Κύριο καθώς σου υποσχέθηκα και ότι σε δέχεται σε μετάνοια, εάν βέβαια εκτέλεσης αυτά που σε διατάζει δι' εμού ο κραταιός και πανίσχυρος Θεός.

Και ποια είναι αυτά που ώρισε ο Θε-ός να κάνω;

Ο Θεός προστάζει να σταθής σ' ένα τόπο για τρία χρόνια στραμμένος προς α-νατολάς και να φωνάζης νύχτα-μέρα επί τρία έτη εκατό φορές: Ο Θεός, ελέησόν με, το βδέλυγμα της ερημώσεως, άλλες τόσες φορές: Ο Θεός, ελέησόν με, την εσκοτισμένην απάτην κι άλλες τόσες Ο Θεός, ελέη-σόν με, το αρχαίον κακόν, και όταν τα κά-νης αυτά, θα σε συναριθμήση με τους αγγέ-λους του.

Τότε ο Ζερέφερ, ο υποκριτής της μετα-νοίας, ακούγοντας τα αυτά, γέλασε αμέ-σως δυνατά και λέει:

— Βρε σαπρόγερε, αν ήταν να αποκαλέ-σω τον εαυτό μου βδέλυγμα της ερημώσε-ως και αρχαίο κακό και εσκοτισμένη απά-τη, θα το έκανα μια και καλή από την αρχή και θα σωζόμουν. Τώρα εγώ αρχαίο κα-κό; Μη γένοιτο! Και ποιος το λέει αυτό; Εγώ είμαι αρχαίο καλό και πολύ καλό μά-λιστα. Και δηλαδή τώρα, όσο είμαι ακόμα θαυματουργός και όλοι με φοβούνται και υποτάσσονται σε μένα, να αποκαλέσω εγώ ο ίδιος τον εαυτό μου βδελύγμα της ερη-μώσεως και εσκοτισμένη απάτη και αρχαίο κακό; Όχι, γέροντα! Όχι, όσο εξουσιάζω τους αμαρτωλούς, να γίνω εγώ δούλος αχρείος, ταπεινός και ευτελής με την μετά-νοια! Όχι, γέροντα! Όχι, γέροντα! Όχι, μη γένοιτο να καταντήσω εγώ σε τέτοια ατιμία!

Αυτά είπε το ακάθαρτο πνεύμα και εξαφανίστηκε αλαλάζοντας. Ο γέροντας τότε σηκώθηκε να προσευχηθή ευχαριστώντας τον Θεό και λέγοντας:

— Αλήθεια είπες, Κύριε, ότι αρχαίο κα-κό καινούργιο καλό δεν γίνεται.

Αυτά, αγαπητοί μου, δεν τα διηγήθηκα έτσι απλώς και τυχαία, αλλά για να πληροφορηθήτε το μέγεθος της αγαθότητος του Δεσπότη Χριστού· ότι δηλ. εάν και τον διάβολο δέχεται σε μετάνοια, πόσο μάλλον τους ανθρώπους, που για χάρι τους έχυσε το ίδιο Του το αίμα.

* Κείμενο βλ. Ξένης Μοναχής, Πορεία προς Ουρανόν, Αθήναι 1973, σελ. 41

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΤΡΙΜΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΤΕΥΧΟΣ 7

Πηγή: dakriametanoias.blogspot.ca